

στη μιὰ κάνουλα, ὡς ποῦ τὴν ἔβγαλε καὶ χύθηκε ὅλο τὸ κρασί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καρροτσιέρης. Ὅταν καμιά φορά κοιτάξε πίσω του, εἶδε ὅτι τὸ κάρρο ἔσταζε λίγο, ἔψαξε τὰ βαρέλια καὶ βρῆκε πῶς τὸ ἓνα εἶταν ἀδειανό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγώ!» φώναξε. «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης καὶ πέταξε στὸ κεφάλι ἐνὸς ἀπ' τὰ τρία ἄλογα καὶ τσιμπώντας τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὅταν ὁ καρροτσιέρης εἶδε τοῦτο, πῆρε τὸ τσεκούρι του καὶ ἤθελε νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη· αὐτὸς ὅμως πέταξε στὰ ὕψη, καὶ ἔτσι ὁ καρροτσιέρης βάρεσε τ' ἄλλο γό του στὸ κεφάλι καὶ τὸ ἔφηκε νεκρό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγώ!» φώναξε. «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, καὶ ὅταν ὁ καρροτσιέρης προχώρησε μὲ τὰ δύο του ἄλογα, χώθηκε ὁ σπουργίτης πάλι ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμά καὶ ἔβγαλε μὲ τὴ μύτη του καὶ τὴν κάνουλα τοῦ δευτέρου βαρελίου, ὥστε ὅλο τὸ κρασί χύθηκε κάτω. Ἄμκ τὸ νοίωσε τοῦτο ὁ καρροτσιέρης, φώναξε πάλι· «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγώ!» ἀλλὰ ὁ σπουργίτης ἀποκρίθηκε· «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ δευτέρου ἄλλοι καὶ τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἔτρεξεν ἐκεῖ καὶ θέλησε μὲ τὸ τσεκούρι του νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, ἀλλ' αὐτὸς πέταξε στὰ ὕψη καὶ ἔτσι τὸ τσεκούρι πέτυχε τὸ ἄλλο γό καὶ τὸ ἔφηκε κόκκαλο. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγώ!» «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ τρίτου ἄλλοι καὶ τοῦ τσίμπησε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἀπάνω στὴ φούρκα του θέλησε νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε, κ' ἔτσι βάρεσε καὶ τὸ τρίτο του ἄλλο γό κατακέφαλα καὶ τὸ ἔφηκε ξερό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγώ!» φώναξε. «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης, «τώρα θὰ σὲ κάνω καὶ στὸ σπῖτι σου φτωχό», καὶ πέταξε.

*

Ὁ καρροτσιέρης ἔφηκε τότε τὸ ἀμάξι καὶ πῆγε στὸ σπῖτι του καταφουρισμένος καὶ γεμάτος ἀπὸ θυμό. «Ἄχ!» εἶπε στὴ γυναῖκα του, «τί δυστυχία ποῦ μ' ἦρε! Τὸ κρασί χύθηκε καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ τρία σκοτώθηκαν». «Ἀλλοίμονο, ἀντρούλη μου», ἀποκρίθηκε αὐτή, «τί κακὸ πουλὶ εἶν' αὐτό, ποῦ ἦρθε στὸ σπῖτι μας!» Ἐμάζεψε οὐλα τὰ πουλιά τοῦ κόσμου, τᾶφρε ἀπάνω στὴ σοφίτα καὶ τώρα τρῶνε τὰ σιτάρια μας, ποῦ εἶναι ἐλεῖ ἀπλωμένα». Τότε αὐτὸς ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ καθόνταν ἐκεῖ χίλιες χιλιάδες πουλιά, ποὺ εἶχαν φάει τὰ σιτάρια καὶ ὁ

B.

Περασμένα τὰ μεσάνυχτα. Ὁ γέρο Παῦλος ὑπνοχορτασμένος ἀνασηκώθηκε στὰ ρούχα καθὼς εἶτανε πλαγιασμένος δίπλα στὸ τζάκι ἔρριξε λίγα κλήματα στὴ φωτιά καὶ τὸ κούτσουρο ποῦ κρυφάκιγε ἀπὸ βραδὶς σκόρπησε ἄξαφνα κόκκινες ἀντιφλεγγιές. Σηκώθηκε κ' ἡ γριά του σὰν πάντα κ' ἔχωσε τὸ μπρίκι στὴ φωτιά. Τὸ κρύο δρῦν καὶ μέσα στὸ λαμπαδιαστὸ τριζοβόλημα τοῦ ξύλου, ὅλο γλῦκα τὸ σούρισμα τοῦ τρελλοδοριᾶ.

Οἱ δύο γέροι, ἄγνωπτημένο ἀντρώγυνο, τὰ λέγανε σιγὰ σιγὰ.

— Τί τοῦρθε τοῦ βλοημένου — μурμουρούριζε ἡ γριά κανώνοντας τὸν καφεῖ στὰ δύο φλυτζάνια — ἡμεῖς εἴμαστε φτωχοὶ ἀνθρώποι καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξερεῖ πῶς τὰ βολέβουμε μὲ τόση φαμίλια.

— Ψυχικὸ γριά, τί νὰ γίνῃ. Ἐπειτα ὅπως καὶ ἂν τὸ κάνῃς συγγενής μας εἶναι, ἄς εἶναι καὶ ἀποξινός. Τί θὰ γινότανε χωρὶς ἡμᾶς.

— Νὰ δουλέψῃ.

σπουργίτης βρισκότανε στὴ μέση. Ὁ καρροτσιέρης τότε φώναξε· «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγώ». «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης. «Θὰ σοῦ κοστίσῃ καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ σου ἀκόμα» καὶ πέταξε ὄξω.

*

Ἀποῦ ὁ καρροτσιέρης ἔτσι ἔχασε ὅλο τὸ βιός του, πῆγε κάτω στὴν κάμαρα καὶ ἔκατσε πίσω ἀπὸ τὴ σόμπα γεμάτος ἀπὸ θυμὸ καὶ φαρμάκια. Ὁ σπουργίτης ὅμως ἔκατσε ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φώναξε· «Καρροτσιέρη, θὰ σοῦ κοστίσῃ τὴ ζωὴ σου». Τότε ἄρπαξε αὐτὸς τὸ τσεκούρι του καὶ τὸ πέταξε κατὰ τὸν σπουργίτη, ἀλλὰ ἔσπασε μόνο τὰ τζάμια καὶ δὲν πέτυχε τὸ πουλὶ. Ὁ σπουργίτης τώρα πιά χώθηκε μέσα, ἔκατσε ἀπάνω στὴ σόμπα καὶ φώναξε· «Καρροτσιέρη, σοῦ κοστίζει τὴ ζωὴ σου». Αὐτὸς μουρλὸς καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ σπάζει τὴ σόμπα καὶ ὕστερα, καθὼς ὁ σπουργίτης πετοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, οὐλα τὰ μόμπια τοῦ σπιτιοῦ, καθρέφτες, καρέκλες, τραπέζια καὶ στὸ τέλος καὶ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πετύχῃ. Τέλος πάντων ὅμως τὸν ἔπιασε μὲ τὸ χέρι. Τότε εἶπε ἡ γυναῖκα του· «Νὰ τὸν σκοτώσω;» «Ὁχι», φώναξε, «αὐτὸ θὰ εἶτανε μικρὴ τιμωρία, αὐτὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ μὲ πῖο φοικτὸ θάνατο, θέλω νὰ τὸν φάω», τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔχαψε διὰ μιᾶς. Ὁ σπουργίτης ἔμωε ἄρχισε νὰ φρουχτράῃ μέσα στὴν κοιλιὰ του, πέταξε πάλι ἀπάνω στὸ στόμα τοῦ καρροτσιέρη, ἔβγαλε τὸ κεφάλι καὶ φώναξε· «Καρροτσιέρη, γιὰ οὐλο τὸν κόσμο! Θὰ τὴ χάσῃς τὴ ζωὴ σου!» Ὁ ἄντρας τότε δίνει στὴ γυναῖκα του τὸ τσεκούρι καὶ λέει· «Γυναῖκα, σκότωσε τὸ πουλὶ στὸ στόμα μου!» Ἡ γυναῖκα βαρεῖ, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, πιτυχαίνει τὸν ἄντρα τῆς στὸ κεφάλι καὶ τὸν σκοτώνει. Ὁ σπουργίτης ὅμως πετάει στὰ ὕψη καὶ φεύγει.

Μετάφρ. Α. Steinmetz.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὸν κ. Μυστικοζώη)

Δυὸ πόλους ἀνακάλυψες, κ' αὐτὸ πολὺ καλὸ,
Ἄλφα μὲς στὸν ἐγκέφαλο, Θῆτα στὸν ἀράλο,
κ' ἔγινε μὲ τὸ ἔργο σου ἐπὶ τοῦτο τὸ ἐπίσημο
ὁ Ἄ λ φ α σου γιὰ δέσιμο κ' ὁ Θ ῆ τ α σου... γιὰ λύσιμο!

Γ. ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣΗΣ

— Ἐνας λόγος εἶναι αὐτό. Μ' ἀποῦ εἶναι σακάτης χέρι καὶ πόδι;

Ἡ γριά δὲν ἀποκρίθηκε. Πῆρε στὸ χέρι τὸ φλυτζάνι ἀχνιστὸ καὶ ἄρχισε νὰ ρουφάῃ ἄργα μισοκλείνοντας σὲ κάθε ρουφιζιὰ τὰ μάτια. Ὁ γέρο Παῦλος ἀνακάτεβε τὴ φωτιά. Φαινότανε συλλογισμένος. Κάποτε εἶπε κοιτάζοντας τὴ γριά του στὰ μάτια.

— Κάτι συλλογίστηκε. Γιὰ δουλειὰ αὐτὸς δὲν εἶναι. Νὰ τονε μάθουμε λίγα γραμματάκια, ξέρεῖ καὶ κατιτίς. Ἐπειτα μπαίνει πουθενὰ γραφίᾳ καὶ βγάζει τὸ ψωμί του.

Ἡ γριά σκέφτηκε λίγο.

— Ἀμ τὰ ἔξοδα τὰ συλλογίστηκες;

— Ἀπὸ τὸ λίγο ποῦ ἔχουμε θὰ φάῃ καὶ αὐτός. Ἄλλο ἐγὼ συλλογιέμαι. Θὰ δεχτῇ στὴν ἡλικία ποῦ εἶναι νὰ ξαναπαῇ σχολεῖ;

Ὁ Βασίλης κοιμότανε στὴν πλαγιὴν κάμαρα μὲ τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ. Κεῖνο τὸ βράδυ δὲν εἶχε ὑπνο καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκουσε τί λέγανε οἱ γέροι. Τὸ καταλάβαινε καὶ μόνος τοῦ πῶς τοὺς εἶτανε βάρος γιὰ τὴν αὐτοὶ φτωχοὶ ἀνθρώποι εἶτανε. Τὸ φερνε ἀπὸ δῶ τὸ γύριζε ἀπ' ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα ὅπως

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό Δρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίосκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΥ

διαβάσαμε πῶς τὴν περασμένη Κυριακὴ ἰαπομεσήμερο ἀνταμώθηκε στοὺς δρόμους μιὰ διαδήλωση πατριωτικὴ μὲ μιὰ παρέα μασκαράδες καὶ πῶς τόσο θύμωσαν οἱ πατριῶτες ποὺ εἶδαν ἀνθρώπους νὰ γλεντάνε σήμερα ποὺ κιντυνεύει ἡ Μακεδονία καὶ ποὺ ἡ Ρουμανία καὶ ὥστε λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χειροτονοῦσαν γιὰ καλὰ τοὺς μασκαράδες.

Στὴν περίστασι αὐτὴ κ' οἱ δυὸ εἶχανε δίκιο κ' οἱ πατριῶτες νὰ θυμώσουν, νὰ κάνουνε δηλ. τὸ κέφι τους, κ' οἱ μασκαράδες νὰ γλεντήσουνε, νὰ κάνουνε δηλ. τὸ δικό τους τὸ κέφι. Γιατί, κύριέ μου, δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νὰ μοῦ ἐπιβάλλεις τὸ κέφι σου, καθὼς δὲν ἔχεις καὶ καμιά δύναμη νὰ μὲ πείσεις πῶς περισσότερο ἀγαπᾷς καὶ συλλογιέσαι τὴν πατρίδα ἢ ἀφεντιά σου ποὺ τριγυρνᾷς στοὺς δρόμους καὶ ξελαργυγιάζεις φωνάζοντας «Κάτω οἱ Βουργάροι!» καὶ «Φωτιά στοὺς Ρουμάνους!», ἀπὸ μὲνὰ ποῦ φορᾶω ἓνα ντόμινο σήμερα ἢ μιὰ

καὶ ἂν τόκανε, πάντα εὑρίσκε πῶς ὁ μπάρμπας του εἶχε δίκιο. Καὶ τὸ πρῶτον σὰν τὸν ἐπῆρε κοντά του γιὰ νὰ τὸν κουβεντιάσῃ, ἀμέσως εἶπε τὸ καὶ ὁ γέρο Παῦλος ἀπόρησε.

— Τί καλόβολο παιδί, εἶπε.

Γ'.

Κλεισμένος σ' ἓνα καμαράκι μελετᾷ ὁ Βασίλης νύχτα καὶ μέρα. Τὸ σχολεῖ εἶτανε στὴν πρωτεύουσα τρεῖς ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ του. Κάθε Σάββατο βράδυ ἄμκ σχολάζανε ἔφευγε καὶ ξαναγύριζε τὴ Δευτέρα τὸ πρῶτον φαρτωμένος τὸν τράστο μὲ τὸ ψωμί τῆς βδομάδας. Πεζὸς πῆγαινε, πεζὸς γύριζε· ὅσο γιὰ τὸν κόπο οὔτε τοῦ ἀποφαινότανε, ἄς εἶτανε καὶ κουτσός, ὅσο συλλογιζότανε τὴ ζεστασιά καὶ τὸ καλὸ φαγάκι ποῦ τὸν περιμέναν ἔπειτα ἀπὸ τόση ξεροφαγία. Στὰ μαθήματα εἶταν πρῶτος. Οἱ δασκάλοι τονε παίνεθαι κ' οἱ συμμαθητὰδες του ποῦ στὴν ἀρχὴ τὸν περιγελοῦσανε κατὰλαβαν ἀμέσως πῶς ἔχουνε νὰ κάμουνε μὲ καλλίτερό τους. Ὁ μπάρμπας του ποῦ ἄμκ ἐρχότανε γιὰ δουλειὰ στὴ χώρα

ψεύτικα μύτη, γιατί είναι άποκεία, μα πού δὲν παύω όμως ούτε στιγμή νά συλλογιέμαι, κι ἄς μὴν τὸ τελαλάω καὶ στοὺς δρόμους, πὼς ἡ πατρίδα μας κἀθεται πάνου στὰ ξουράφια καὶ πὼς ἔχουμε καθήκον ὅλοι μας, ὅσο μπορούμε ὁ καθένας, νὰν τὴ βοηθήσουμε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴ δύσκολη κ' ἐπικίνδυνη αὐτὴ θέση.

Ἐπειτα, τὸ κάτω κάτω, ἡ Πατρίδα ἀπὸ ψόφους ἀνθρώπους ἔχει ἀνάγκη ἢ ἀπὸ ζωντανούς; Βέβαια ἀπὸ ζωντανούς· μα τὸς τέτοιους δὲν τοὺς δημιουργοῦνε οἱ διαδήλωσες καὶ τὰ μνημόσυνα· τοὺς δημιουργεῖ ἡ ζωὴ. Ἀφίστε λοιπὸν τὸν κόσμον νὰ γλεντάει, γιατί ὅσο γλεντάει τόσο καὶ ζωντανεύει, τόσο καὶ πὺθ θεικώτερος γίνεται.

Θέλουμε νὰ ξέρουμε τί θάκανε ἡ πατριωτικὴ διαδήλωση ἂν ἀντὶ νάνταμώσει μασκαράδες στὸ δρόμο της, ἀντάμωνε μιὰ πολιτικὴ διαδήλωση. Θὰ δύμωνε καὶ θὰν τὴν ἐβρίζε; Κάθε ἄλλο! Θὰ γνώτανε ἕνα μ' αὐτὴ, κι ἀντὶ νὰ φωνάζουν «Κάτω οἱ Ρουμιοῦνοι!» θὰ φωνάζανε «Ζήτω τοῦ Θεοτόκη ἢ τοῦ Ράλλη!» Γιατὶ μὴν τὸ ξεχνᾶμε, ὁ Ρωμιὸς ὅλα τὰ συχωρνάει στὴν Πολιτικὴ καὶ μοναχὰ μπροστὰ στὸ Κόμμα κάνει Ραγιάδικο τεμενᾶ! Πατριωτικώτερο λοιπὸν εἶναι νὰ μασκαρεύεται κανεὶς τίς ἀποκριὰς παρὰ νὰ κομματιάζεται γιὰ τὸ Κόμμα.

ΜΑΣ

ἔκοψε τὴ χολή μας ὁ Ράλλης μὲ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ΑΛΤ! πὺθ κόλλησε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας καὶ πὺθ τόσο ἔμορφα τὸ σκόλασε ἡ «Ἑστία».

Τί θέλει τάχα νὰ μᾶς πῇ μ' αὐτό; Πὼς πρέπει νὰ σταματήσει πιά ἡ δημοκρατία καὶ ἡ κωλουσιεργία καὶ ἡ τραμπούκικη πολιτικὴ;

Ἄλτ! λοιπὸν καὶ συμφωνοῦμε κι ὅλοι μας μαζί του.

ΤΗΝ

Κυριακὴ τὸ βράδι, μιὰ μέρα δηλ. πρὶν ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη κωλουσιεργικὴ Δευτέρα, ὁ Ράλλης βεβαίως κάπιο φίλο του πὼς ἡ ἀντιπολίτευσί του στὸ ζήτημα τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶ στρατιωτικῶ βουλευτῶν θάνα τυπικὴ, ἔτσι γιὰ τὰ μάτια, γιατί καὶ ἡ δική του γνώμη εἶναι πὼς πρέπει νὰ φύγουν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τὴ Βουλὴ. Τὴ Δευτέρα βράδι φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ στε-

περνοῦσε ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ ρώταγε γιὰ τὸν ἀνιψιὸ του, ἄκουγε παϊνέματα καὶ φκαριστιότανε ἡ ψυχὴ του.

— Χαλάλι τὰ ἔξοδά μου, ἔλεγε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του.

Μὰ σὰν ἤρθε χειμῶνας ὁ Βασίλης ὄρχιζε νὰ παραπεονιέται. Ὅχι γιὰ τὰ μαθήματα πὺθ δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμη τί θὰ πῇ κόσμος, ὅσο γιὰ τὴ Ζωὴ πὺθ ἔκανε μονάχος, ἔρμος, στὸ καμαράκι πὺθ εἶχε νοικιάσει. Γιὰ τίποτις δὲν τὸν ἐνοιαζε μὰ τὴ μοναξιά καὶ τὸ κρύο ἀδύνατο νὰ τὰ ὑποφέρη. Φοβότανε μὴν κοκκαλιάσῃ κανὰ βράδυ καὶ μὲ φρίκη σὺλλογιζότανε πὼς ἂν τύχαινε ἀξάφνα νάρρωστίση δὲ θὰ βρισκότανε κανεὶς νὰ τοῦ βράσῃ ἕνα ζεστό. Τὸ εἶπε τοῦ μπάρμπα του καὶ κείνος τότε φρόντισε καὶ τοῦ βρῆκε ἕνα καλὸ σπίτι γιὰ νὰ μένη. Ἡ κυρὰ Κωνσταντῖνα, χήρα χρόνια, μὲ δυὸ κορίτσια τῆς παντρεῖας, τὴν Ἀγγέλω καὶ τὴ Φώτω, νοίκιαζε πάντα μιὰ καμαρούλα σ' ἕνα δυὸ μαθητάδες· ἐξ αἰτίας τῶν κοριτσιῶν ἔβαλε πάντα παιδιὰ μὰ κείνη τὴ χρονιά σὰν ἔτυχε νὰ τῆς μένη τὸ σπίτι ξενοικιαστο τὸ δώκε σὸ Βασίλη, μὲ πέντε δραχμὲς τὸ μῆνα,

φανώματα τῆς κόρης του, πῆγε στὴ Βουλὴ καὶ τῆ-κανε θάλασσα.

Βέρος Ρωμιὸς δηλ. Ἀφοῦ γλίντησε καλὰ καλὰ, τράβηξε καὶ τὴν κουμπουρά.

ΠΡΩΤΗ

φορὰ πὺθ ὁ Ἀθηναῖκος τύπος παρουσιάζεται μονα-σμένος στὸ πολιτικὸ ζήτημα κι ἀξίζει, μὰ τὴν ἀ-λήθεια, νὰν τονε συχαρεῖ κανεὶς. Ὅλες οἱ φημερί-δες χτυπᾶνε λυσσακμένα τοὺς στρατιωτικοὺς ὑπο-ψήφους κι ἀφοῦ ὁ τύπος εἶναι σύμφωνος σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὑπάρχει κάπια ἐλπίδα νὰ νιώσει κι ὁ λαὸς τί συμβαίνει καὶ νὰ κάμει σ' αὐτὴ τὴν περίστασι-τὸ καθήκον του.

Ἐξαίρεση μοναχὰ κάνουν οἱ «Ἀθηναῖ» τοῦ κ. Πάπ. Μὰ ἔσα ἔσα καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἐξαι-ρεση ἀξίζει νὰ συχαρεῖ κανεὶς κι ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν τύπο μας.

ΣΥΦΩΝΑ

μὲ τὴ συνταγὴ πὺθ μᾶς ἔδωσε ὁ ἀρχισυντάχτης τοῦ «Σπαθιοῦ» τοῦ Σαμψάκου κ. Γ. Μιστριώτης, ἃ θέ-λουμε νὰ φτιάξουμε στρατὸ πρέπει νὰ διαβάσουμε τὴν «Κύρου Παιδεία», ἃ μᾶς χρειάζεται στόλος νὰ καταφεύγουμε στὸν Πλάτωνα, κι ἃ μᾶς λείπουνται πυρομαχικὰ νὰν τὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη. Ἀπὸ στρατηγούς πιά καὶ ναυάρχους, ἄλλο τίποτα. Ὁ Μιλτιάδης, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Εὐρυβιάδης καὶ τόσο ἄλλοι ἀναπαύονται στ' ἀρχαῖα κείμενα καὶ μᾶς περιμένουν νὰν τοὺς καλίσουμε στὰ ὄπλα.

Νὰ λοιπὸν πὺθ ἀπὸ τώρα, δίχως ἔξοδα κι ἄλ-λες φασαρίες, εἴμαστ' ἐτοιμοὶ νὰ στρώσουμε τοὺς Βουργάρους στὸ κοντό. Τί καρτεροῦμε;

ΑΦΟΥ

δὲ βρίσκεται μιὰ σάλα κατάλληλη νὰ γίνει ἡ δίκη τοῦ Κωσταγερακάρη, θαρροῦμε πὼς ἡ δουλιὰ τέ-λιωνε μιὰ χαρὰ ἃ γινότανε δ,τι πρότεινε τίς προά-λλες κάπιος [στὴν «Ἑστία», νὰ παραχωρηθεῖ δηλ. ἡ σάλα τῆς Βουλῆς.

Ἡ σάλα αὐτὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ δυὸ λό-γους· πρῶτα πὺθ εἶναι μεγάλη καὶ μπορεῖ νὰ χω-ρέσει τόσο κόσμον, καὶ δεύτερο δὲ θάτανε ἔσκημα νὰ δικαζότανε μέσα στὴ Βουλὴ ὁ φονιῆς ἐκείνου πὺθ

πὺθ δὲν εἶχε δὲ καὶ τίποτις νὰ φοβηθῇ ἀφοῦ εἶτανε σακάτης κ' εἶχε καὶ μιὰν ἀσκήμια στὸ μούτρο γιὰ γέλοια.

Καταφχαριστημένος τώρα πιά ὁ Βασίλης· Ἀνα-παύτηκε ἡ ψυχὴ του.

— Τώρα νὰ μὲ δῆς, ἔλεγε τοῦ μπάρμπα του, ὅλους θὰ τοὺς ξεπεράσω μέσα στὸ σχολεῖο.

Κάθε βράδυ μαζεύοντανε ὅλοι γύρω στὸ τζάκι. Ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα ἀκουμισμένη στὸν τοῖχο ἀπο-κοιμότανε σιγὰ σιγὰ, ὁ Βασίλης μὲ τὸ βιβλίο στὰ γόνατα διάβαζε καὶ τὰ κορίτσια σιγομιλοῦσαν καὶ πειραζόντανε ἀνάμεταξύ τωνε ἢ κάνανε ἀστεία τῆς μάννας τῶν πὺθ κοιμότανε γιὰ νὰ γελάσουνε. Ὁμο-μορφες κ' οἱ δυὸ, μὰ ἡ μικρότερη ἡ Φώτω πὺθ ὁμορ-φη. Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμη τὰ δεκοχτὼ καὶ φαίνό-τανε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Ἀγγέλω πὺθ εἶταν κοσари-σμένη. Μαῦρά, παιχινδιάρικα, λιγωμένα μάτια, μαλλιά θησαυρός πρόσωπο σταρᾶτο, στῆθος λαχταρίστος, κοματιστό, γάμπά χυτῇ, μιὰν ὁμορφιά πὺθ γεννοῦσε ἀμέσως ἀνατριχίλες κι ἀναβράσεις τοῦ αἱμάτου. Γε-λαστή, παιχινδιάρη, Τρελλοκρίτσο. Τὰ κορίτσια τῆς γειτονίας πὺθ μαζεύοντανε στὸ σπίτι τῆς, τρελλαι-

γέννησε τὴν Κωλουσιεργία καὶ τόσα ἄλλα κωινοβου-λευτικὰ τερτίπια.

ΑΝ

καὶ οἱ βουλευτικοὶ συνδυασμοὶ μιᾶζονε λίγο μὲ λη-στορικὲς συμμαχίες, ἀφοῦ μαζεύονται δυὸ τρεῖς μὲ σκο-πὸ νὰ ληστέψουν τὸν ψῆφον τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀνότητου, τὴ φορὰ αὐτῇ, καὶ οἱ συνδυασμοὶ καθιε-ρωθήκανε στὴν πολιτικὴ μας, θέλουμε τοὺς συνδυα-σμούς καθαρούς, Θεοτοκικούς ἢ Ραλλικούς, κι ὄχι μιχτούς.

Οἱ μιχτοὶ δὲν ἔχουν κανένα σκοπὸ σήμερα πὺθ τὰ πράγματα ξεκαθάριστήκανε καὶ ὁ λαὸς προσκα-λέστηκε νὰ ποφασίσει μὲ τὴν ψῆφον του ἂν πρέπει νὰ μείνουν οἱ ἀξιωματικοὶ στὴ Βουλὴ ἢ νὰ φύγουν. Πὼς θὰ μπορέσει νὰν τὸ δείξει αὐτὸ μὲ τοὺς μι-χτούς συνδυασμούς; Ρωτᾶμε μοναχὰ, γιατί εἴμαστε τόσο στενοκέφαλοι στὰ πολιτικὰ πὺθ τὰ τέτιχα παρᾶξενὰ δὲν τὰ πελυνώθουμε.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Στὸν Ἰωαννίδη Βοσπορίτη

Τοῦ βασιλιὰ ἡ κόρη ἡ πεντάμορφη ἔβαλε στοί-χημα τρανό:

— Ὅποιος τῆς φέρει τὸ θάνατο νερό, ἐκείνονα νὰ πάρει.

Κι ὅλα, ὅπου φύγει φύγει, τὰ βασιλόπουλα, πὺθ τὴ ζητούσανε.

— Ἀθάνατο νερό, ἔλεγαν, οὔτε ὑπάρχει, οὔτε ὑπάρξε ποτέ. Τὸ κάνει πιταφτοῦ γιατί θὲ νὰ παν-τρεφτεῖ!

Μὰ ἕνα βασιλόπουλο μικρὸ τὸ ἄκουσε κι εἶπε:

— Πράμα πὺθ περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲ μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει. Ἐγὼ, βασιλοπούλα, θὰ σοῦ φέρω τὸ θάνατο νερό!

★

Ὁ γέρο πλάτανος, μὲ τὴ βαθεῖα κουφάλα πὺθ πρωτοακούμπησε τὸ βασιλόπουλο, ζητώντας τὸ θά-νατο νερό, εἶτανε στοιχειωμένος. Τὸ στοιχείο του εἶτανε μιὰ γριὰ χελώνη ρωλιασμένη στὴν κουφά-λα του.

νόντανε μαζί της. Γιὰ τὸ χορὸ ξεψυχοῦσε. Ὁ Βασι-λὴς πὺθ ἔξερε λίγη φουσαρόμικα βρῆκε τὸν μπελᾶ του μαζί της. Ὁ Βασίλης ἔπαιζε καὶ κείνες χορεύα-νε. Χωρατεύανε μαζί του καὶ τὸν πειράζανε, μὰ ἰδέκ κακὴ κημιά. Μιὰ μέρα ἡ Φώτω μὲ τὰ γλυκόλογά της τὸν κατάφερε νὰ μπῇ κι αὐτὸς στὸ χορὸ. Ὁ Βασίλης ἔφερε κάμποσους γύρους κουτσαίνοντας κ' ἔπειτα ξαναμμένος, λαχανιασμένος τραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά νὰ ξεπυστάσῃ. Ἡ Φώτω ἔτρεξε κοντὰ του τὸν ἀγκάλλισε καὶ μόνο πὺθ δὲν τονε φίλησε.

— Τὸν καμήνο τὸ Βασίλη, τί καλὸς πὺθ εἶναι.

Ὁ Βασίλης ἐννοίωσε τὴν ἄχνα τῆς ἀναπνοῆς της στὸ μάγουλό του σὰν κάρβουνο ἀναμμένο κι' ἀνατρίχιασε· τὰ μάτια του θελώσανε καὶ μιὰ κρυάδα τὸν ἔκοψε σὰ νὰ πέρασε κανὰ φεῖδι ἀπὸ τὴ ραχοκοκαλιά του. Πάρα πέρα ἡ Ἀγγέλω μᾶλλονε τὴν ἀδερφή της γιὰ τὸ πολὺ θάρρος πὺθ τοῦ-δειχνε.

— Μὰ πὼς θὰ γελάσουμε κιόλας, καημένη; ἔλεγε ἡ Φώτω.

— Κοίταξε ἄλλᾳ· ἀπὸ τὸν τρόπο πὺθ σε κοι-τάζει κάμποσο τώρα καιρὸ μοῦ φαίνεται σὰ ρωτο-